

andre Kommuner. Størst er Forskellen i Jylland, godt 11 pCt., medens den paa Øerne er 6 à 7 pCt. Medtages Kredsen i København, som maa henregnes til Valgstedkommunerne, er i det egentlige Danmarks 113 Folketingskredse afgivet i Valgstedkommuner 75 pCt. mod 68,8 pCt. i de andre Kommuner. Som det videre hedder i Hæftet: „I Valgstedkommunerne stemte altsaa i Gennemsnit de tre Fjerdedele af Vælgerne, i de øvrige Kommuner kun godt de to Trediedele“. Jeg mener, at dette viser, hvad der er saare naturligt, at naar Valgkredsen strække sig over et større Fladerum, er der ikke den samme Adgang for syge og gamle Mennesker til at komme til Stede og afgive deres Stemme, som naar Valgstedet er i selve Kommunen. (*Borgbjerg*: Nu faa vi jo Kommuneafstemning!). Nu faa vi Kommuneafstemning, siger det ærede Medlem, og saa vil det ikke komme til at faa den Indflydelse, det er rigtigt. Men jeg taler om den Valgkredsordning, vi have, og den Indflydelse, det der har, og det ærede Medlem maa indrømme mig, at da vi endnu ikke have Kommuneafstemning, maa jeg, naar jeg vil omtale dette Forhold, bruge de Begreber, jeg her har anstillet.

Hvis jeg nu efter dette tager Opgørelsen fra sidste Valg, viser det sig, at Vælgerantallet var, som det for Resten blev oplyst af den sidste ærede Taler, i 1910: 470,392, og dette giver gennemsnitlig for hver af Landets Kredse et Vælgertal af 4,126. Hvis man tager de københavnske 13 Kredse, der alle maa betragtes som Valgstedkommuner, med, bliver det gennemsnitlige Vælgertal for dem 5,104, altsaa omtrent en Femtedel mere end gennemsnitligt for alle Landets Valgkredse. Men hvis man nu, hvad man vil være berettiget til efter det, jeg har oplyst, fradrager Gennemsnitsprocenten for Valgstedkommunerne, som er 9, i de københavnske Kredses Vælgertal, vil man komme til det Resultat, at Gennemsnittet i de 13 københavnske Valgkredse bliver 4,644, altsaa kun omtrent 500 Vælgere mere til hver Kreds. Nu vil maaske det ærede Medlem sige: Men der er nogle af de københavnske Kredse, som ere for smaa, og andre, som ere meget for store, saa man kan ikke saadan tage Gennemsnittet. Jeg mener dog, at de alle 13 Repræsentanter, som ere valgte i København, betragte sig som Repræsentanter for København, og jeg ser ikke, at der er stor Forskel paa, om de have deres Vælgere i Borgergade eller i Frederiksberggade, deres Repræsen-

tation for Københavns Vedkommende maa sikkerlig blive den samme.

Man vil heraf se, at Uretfærdigheden ikke er saa skrækkindjagende eller saa himmelraabende, som man i Almindelighed vil gøre den til. Bruger man Folketallet, bliver Forholdet lidt anderledes, idet Folketallet er større. Der skal nemlig for Københavns Vedkommende 5,88 Indbyggere til for hver Vælger, hvorimod der for det øvrige Lands Vedkommende kun skal 5,44 til. Jeg har altid ment og hævdet, at det ved Valgkredsenes Fordeling vilde være naturligere at bygge paa Vælgertallet end paa Indbyggertallet. Naar der i København skal flere Indbyggere til for hver Vælger end for det øvrige Land, hidrører det fra, at der ligger flere Soldater i København, og at Antallet af studerende, da Universitetet ligger her, ogsaa er større, ligesom der er forholdsvis flere unge Haandværkere end andre Steder. Men jeg ser ikke, at dette skulde berettige, at der blev flere Valgkredse, da disse Personer alligevel ikke komme til at øve Indflydelse paa Valget.

Naar man har draget Sammenligninger, har man som Regel søgt at give det Udseende af, at Landbruget er for stærkt repræsenteret i Folketinget i Forhold til Byerne og til andre Erhverv. Dette kan man ikke med Rette paastaa. I den samme Bog, hvoraf jeg har taget de før anførte Tal, oplyses det, at 39 pCt. af Folketingets Medlemmer ere Repræsentanter for Landbruget. Med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse følgende lille Stykke: „Som det vil ses, er Landbruget nu repræsenteret ved omkring to Femtedele (39 pCt.) af Tingets Medlemmer, hvortil der maaske fra de andre Grupper kan føjes nogle Medlemmer, som have Landbrug som Bierhverv. Handel, Haandværk og Industri have kun faa Repræsentanter i Folketinget; derimod ere de saakaldte „liberale Erhverv“ talrigt repræsenterede, og navnlig tæller Tinget forholdsvis mange Redaktører og Journalister, fra hvilken Gruppe i øvrigt Skillelinierne til de egentlige Politikeres Kreds er vanskelig at drage.“ Efter sidste Folketælling havde Hovedstaden, Frederiksberg iberegnet, et Folketal af 514,134, Købstæderne og Handelspladserne tilsammen 509,200. Dette giver tilsammen 1,023,334. Landdistrikterne havde 1,565,585. Landdistrikternes Folketal er altsaa godt og vel tre Femtedele af Landets Befolkning, hvorimod Hovedstaden og samtlige Købstæder og Handelspladser udgøre de